

[Ministeren for offentlige arbejder.]

udtrykkeligt fastslået, hvordan der skal gås frem på dette område, og det er for at sikre folketinget indflydelse på dette område bestemt, at der for hvert af de udvalgsberettigede partier i folketinget skal vælges en repræsentant, der skal have disse sager forelagt. I de sager, det her drejer sig om, altså dels eneretsbevillingen til indvinding på land, dels indvindingen ude på soklen, har det ærede medlems parti været repræsenteret ved det ærede medlems partifælle, det ærede medlem hr. Aksel Larsen. Det ærede medlem hr. Aksel Larsen har ligesom de øvrige repræsentanter fra folketinget givet fuld tilslutning, og jeg forstår derfor ikke bemærkningen om, hvorfor sagen ikke har været forelagt i folketinget. Det skal den ikke efter loven, og der har ikke været nogen grund til at gøre det i dette tilfælde.

Kai Moltke: Jeg takker den højtærede minister for hans redegørelse. Når jeg har ønsket at trække spørgsmålet frem her, er det, fordi man fra dansk side har praktiseret noget, som er afvigende bl. a. fra, hvad der er gjort i et naboland som Norge. Der har man givet korte koncessioner til en række selskaber, i en række tilfælde kun gældende for et enkelt år for efter dette at give ret til ansøgningernes fornyelse; man har ladet samtlige udenlandske selskaber deltage i eftersøgningen med henblik på senere forhandlinger med den norske stat. England har praktiseret noget lignende, idet man har givet 2 franske selskaber adgang til at bore og søge ved Yorkshirekysten, medens det for Frankrigs vedkommende har været gjort til et kardinalspørgsmål, at kun Danmark og Holland under de stedfundne forhandlinger skulle have nægtet overhovedet at gå uden for den kreds, som allerede har fået koncession på længere sigt. Man behøver ikke at have megen fantasi for at se, hvorvidt en sådan afvigelse fra engelsk og norsk praksis har gavnet eller skadet de økonomiske forhandlinger, som vi på anden måde med hensyn til landbruget har haft.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Jeg ved ikke, hvordan man har be-

handlet dette spørgsmål i andre lande, og det er for så vidt heller ikke noget, der, synes jeg, har nogen indflydelse på dette spørgsmål.

Det ærede medlem ved måske, at der tidligere var givet koncession til disse undersøgelser til 2 udenlandske selskaber, hvor der overhovedet ikke var danske interesser med. Hvis disse selskaber havde opretholdt den bevilling, de fik dengang, havde det været dem, der i dag havde haft eneretsbevillingen, og så synes jeg, det må være at foretrække, at det er et dansk selskab, der har eneretsbevillingen, selv om der så af nødvendige grunde er udenlandske selskaber, der hjælper med. Jeg kan sige til det ærede medlem, at det havde ikke været muligt at få en ordning som den, vi har, i stand, hvis vi skulle arbejde med så korte tidsperioder, som det ærede medlem oplyser man gør i Norge. Der har været mange og lange forhandlinger om hele dette problem, og vi kunne ikke få det i orden på anden måde end ved at give eneretsbevilling for det antal år, der er tale om. Jeg tror, at således som sagen er løst, passer det bedst for danske forhold, og det har det ærede medlem hr. Kai Moltkes partifælle — så vidt jeg ved formanden for det ærede medlems gruppe — været helt enig i under de forhandlinger, der har været ført.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen. (Om erhvervsskattens ophævelse).

(Første behandling af lovforslaget (nr. 45) findes i tidenden sp. 1057, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 175).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Formanden: Sammen med denne sag foretages den følgende sag på dagsordenen, nemlig: